

[Boligministeren.]

enkelte måske endda relativt negativt. Men jeg vil sige som en generel betragtning om denne nye form for finansiering af boligbyggeriet, at den afløser en rentesikringsordning, som vi ved i løbet af nogle få år vil komme til at koste staten en direkte udgift på over 1 milliard kr. i penge, som ikke vender tilbage. Her er der derimod tale om en ordning, som — det vil jeg godt understrege — ikke kommer til at koste staten noget, hvis den lykkes. Men da det er en ny ordning, og da ingen af os helt præcist ved, om det lykkes, mener vi, det er en nødvendighed at spænde et sikkerhedsnet ud under ordningen og sørge for, at tingene ikke falder fra hinanden. Vi er også af den opfattelse, at det i første omgang må anvendes inden for det almennyttige boligbyggeri, altså et område, hvor vi har styr på tingene og kontrol med dem.

Jeg er naturligvis villig til at se på de spørgsmål, hr. Svend Jakobsen rejste vedrørende § 6 om garantibestemmelserne. Dem kan vi drøfte i udvalget.

Må jeg til hr. Bendix sige, som jeg før sagde, at vi kender ikke virkningerne, og det er sådan set derfor, långiverkredsen ikke bør udvides. Det har også andre årsager, som vi jo har drøftet i boligudvalget: spørgsmålet om obligationsmarkedet, spørgsmålet om vort medlemskab af fællesmarkedet, spørgsmålet om åbningen af hele vort obligationsmarked på et eller andet tidspunkt. Også her griber det jo ind, at långivernes kreds ikke kan udvides. Men jeg har altså sagt, hvorfor vi ikke mener, at låntagernes kreds bør udvides på nuværende tidspunkt.

Jeg er, som jeg har sagt, meget villig til, så snart det er gør ligt, at udvide ordningen til andre grupper inden for boligbyggeriet,

Så stillede hr. Bendix mig spørgsmål om de 13.000 lejligheder. Jeg vil pege på, at der ordret i bemærkningerne står: „indtil 13.000 lejligheder“. Det er det, vi indtil dette øjeblik har stående som det, der kan bygges, og det er jo vedtaget i det høje ting. Da kends-

gerningerne i de sidste 2 år har været, at man ikke har bygget mere end godt 10.000 lejligheder, er jeg meget lidenskabsløs i dette spørgsmål. Jeg vil dog sige, at tallet vel må hænge noget sammen med, hvor stort det samlede boligbyggeri er her i landet. Det tror jeg nok vi skal diskutere en lille smule.

Så har spørgsmålet om de 300 mill. kr. været inde i billedet. Ja, en gang imellem fortæller man noget og tror, at folk har opfattet det, men så viser det sig, at det alligevel ikke har været tilfældet.

Det, der sker ved denne ordning, er jo, at det nyeste byggeri bliver billigere end det, der har været bygget i de sidste åringer. Vi regner med i de oversigter, vi har sendt til boligudvalget, at de årgange, der er taget i brug efter 1969, vil komme til at ligge med en kvadratmeterpris, der er højere end for det nye, der vil blive bygget efter indeklsåneordningen. Det vil altså sige, at ved at indføre denne ordning skaber man et problem. Derfor må man, samtidig med at man laver den nye ordning, løse det problem, man skaber ved den. For mig kan det til syvende og sidst kun være et spørgsmål om bogholderi, om man skal tage pengene det ene eller det andet sted fra i statskassen, blot man sikrer, at de går til at afdæmpe de virkninger, man producerer ved at gennemføre dette lovforslag.

Hr. Christophersen talte om Køge Bugt, og det gjorde hr. Dahlgaard også. Jeg er glad for, at man nu, jeg tror for første gang, fra folketingets talerstol — man har gjort det i udvalget — fra de øvrige partier anerkender medansvaret for situationen i Køge Bugt. Jeg mener ikke, at Køge Bugt-problemerne har med denne ordning at gøre. De problemer, der findes i Køge Bugt-området, skal klares i anden sammenhæng. Hvis man ved ændringer af momsrefusionsloven vil klare det, kan det for mig igen kun være et spørgsmål om bogholderi, om man tager det ud af statskassen den ene vej eller den anden vej.

Jeg tror ikke, jeg har flere bemærkninger